15
21-3-1977

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Haftalık Siyasi Gazete

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
19.3.1977

İÇİNDEKİLER

Partisiz Devrimcilik Olmaz! . . . 1
GRUPCULUK GERİCİLİKTİR! . . . 3
Bir Kez Daha Anti-Oligarşik Devrim Üzerine : TUTARLI OLMAK ZORUNDAYIZ! . 5
Faşist Saldırılar ve Güçlenen Birliğimiz 9
Terimler — Kavramlar :
PARTİ NEDİR? 10
ZİNDANLARIN MEYDAN OKUYUŞU 12
CİA'nın Oyunları 14
Kemal Canbolat Öldürüldü . . . 16

SAVAŞANLARA SELAM!

Bizler Maraş ilinin (...) ilçesine bağlı (...) köyü emekçileriyiz ve devrimcileriyiz. Biz ezilen, sömürülen köylüler olarak BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi okumak istiyoruz. Ama köyümüz yoksul olduğundan biz devrimcilerin de maddi durumu bozuk. (...) Sizlerin bize yardımcı olacağını biliyoruz. Mutlu yarınlara giderken daha sıklaşmış, pekişmiş olarak birleşiriz.

Bir grup emekçi

Sayın İdarehaneye...

Cumhuriyet'te münteşir «İlk 9 sayısı toplattırılan» BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin bahis konusu sayılarından gereken lüzum üzerine— kaydıyla okunması bir zaruret halini aldığı müşahadesi ile aşağıdaki adresime postalanmasını önemle rica eder, bilvesile «toplattırılan» kelimesinden kavram ve mâna bakımından zorlanmak - gocunmak yerine iyimserlik, çeşitli nedenlerle çekilememezlik umdelerini ihtiva eden «toplatmanın» şuursuzluk ve hezimetle neticeleneceğini hatırlardan çıkarmamak gerekir...

Gerekirse, daha sonraki yazışmalarımızda tafsilâtlı girişimler de bulunmak üzere kadroyu muhabbetle selâmlar, sevgi, saygı ve başarılar dilerim...

(İmza)
Hayrat — Trabzon

DEVRİMCİ SELAMLAR

(...) BAĞIMSIZ TÜRKİYE, bugün Tam Bağımsız ve gerçekten Demokratik Türkiye sloganı etrafında toparlanan gerçek proleter devrimcilerin mücadele bayrağı olmuştur. Mücadelemizin 55 yıllık geleneği içinde çeşitli baskı, yıldırma çabaları hareketimizi hiçbir zaman geriletmemiş ileri götürmüştür. Mihri Belli bilir, bir zamanlar (...) gazetesini ne zorluklar ve güçlükler içinde çıkardığımızı. Çeşitli maddi güçlükler, baskılar bizleri yıldıramadı. Faşizmin en koyu günlerinde bile en etkili ve güçlü bir yayın organı olmuştu. O zaman faşizmin kitleler üzerindeki yılgınlığı saflarımızda barınamadı. Fakat bazı hissi ve gereksiz kişisel sürtüşmelerle ile riyi göremedik. O günün şartlarında ne yazık ki birbirimize düştük. Hedef her zaman olduğu gibi Mihri Belli'nin şahsında toplanıyordu. (...) Ama bugün dün olduğu gibi proleter devrimci hareketin içindeyim ve bu mücadelenin ve partimizin mücadele bayrağını Tam Bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye gerçekleşene, sosyalizme ulaşıncaya kadar, onun sıradan bir neferi olarak taşımaya her zamanki kadar azimliyim. Çünkü çizgimiz bilimsel sosyalizmin Türkiye'ye özgü şartlarında yaratıcı bir ruhla uygulanmasının ta kendisidir. Mihri Belli'nin saldırı ve tertip nereden gelirse gelsin yılmayan, kararlı yüce inançlı mücadelesi de doğru çizgide oluşunun kanıtıdır. Kendisine özeleştirilerimi iletmenizi ve beni parti saflarında görevinin başında olarak görmesini dilerim. (...) Arkadaşlara devrimci selâmlarımla.

S. Erginöz

ARKADAŞLAR

Gazeteniz "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" yi devamlı okuyan okuyucularınız. Aynı zamanda gazetenizin bölgemizde dağıtılması için, kitlelere ulaşması için elimizden gelen gayreti göstermeye çalışıyoruz. Gazetenizin 10. sayısının son sayfasında "TEP Çatısı Altında Örgütlenelim" başlıklı yazının kısa yazılmış olduğu kanaatindeyiz. İşçi sınıfının öncü müfrezesinin yaratılması, güçlü bir proleterya partisinin meydana getirilmesi aşamasında olduğumuz göz önünde tutulursa, gerçek parti özellikleri, gerçek partili özellikleri, demokratik merkeziyetçilik, sınıfların mevzilenmesi, eleştiri - özeleştiri, parti disiplini konusunda okuyucuyu aydınlatmadan ve hele neden bir parti çatısı altında örgütlenmenin zorunlu olduğunu geniş bir şekilde aydınlığa kavuşturmadan, özellikle TEP'nin devrim anlayışı, örgütlenme, çalışma tarzı, konusu üzerinde yoğun bir yayın yapılmadan, **TEP hakkında bu bilgileri vermeden** TEP'de örgütlenmeyi önermek bir erken davranma gibi geldi bize.

BİR GRUP SEMPATİZAN

BAŞYAZI:

Grupçuluk Gericiliktir

İşçi sınıfının kendi siyasî örgütü ile tarihsel gelişmeyi tayin edemediği koşullarda mezhepcilik, (Sekterlik, grupçuluk) doğal bir durumdur. Bu doğal durumdan hareket ederek, gerçekçi bir tutumla Tek Sosyalist Partiyi kurma yolunda çalışmaları sürdürmeliyiz. Hiç bir proleter devrimcisi, objektif koşulların sonucu da olsa, mezhepciliği, gurupçuluğu, partisiz devrimciliği olumlu karşılayamaz.

Marks ve Engels Birinci Enternasyonali kurdukları zaman Avrupa'da işçi hareketi içinde marksist düşünce pek dar bazı çevrelerce benimsenmişti. İşçi sınıfı ideolojisinin kurucuları bunu bir engel saymadılar. Prudhon'culara, Blanqui'cilere Bakunin'cilere, ve Marksizme ters düşen öteki küçük burjuva sosyalist çevrelere el uzattılar ve onlarla birlikte işçi sınıfının ilk uluslararası örgütünü kurdular. Oysa Marks ve Engels marksizmi reddeden bu örgüt ve grupların yanlış bir çizgi izlediklerini herkesten iyi biliyorlardı. Ama onlar işçi sınıfı hareketi içinde o dönemde mezheplerin oluşmasını doğal karşıladılar. Marks, işçi sınıfı kendi partisiyle tarihsel gelişmeye damgasını vuracak bilince ulaşana dek mezheplerin oluşmasının kaçınılmaz olduğu görüşündeydi. Objektif gerçek bu idi. O objektif gerçekten hareket ederek, olabildiği kadar eylemde birlik sağlanmalıydı. Birinci Enternasyonalin kuruluşunda bu düşünce ile hareket edilmiştir.

«... Enternasyonal *sosyalist ve yarı-sosyalist mezheplerin yerine işçi sınıfının gerçek savaş örgütünü geçirmek için kuruldu... Öte yandan eğer tarih mezhepciliği (sekterliği) daha o zaman tuz buz etmiş olmasaydı,* Enternasyonal *ayakta duramazdı. Sosyalist mezhepciliğin gelişmesi ile gerçek işçi sınıfının gelişmesi her zaman tersine orantılıdır. İşçi sınıfı bağımsız tarihsel eylem için henüz olgunlaşmadığı sürece mezheplerin varlığı (tarihsel bakımdan) haklı görülebilir. İşçi sınıfı bu olgunluğa eriştiği anda tüm mezhepler özde gericidirler. Bununla birlikte tarihin her yerde gözler önüne serdiği şey Enternasyonal'in tarihinde de tekrarlandı. Eskiyen şey, kendini toparlamaya ve yeni biçimi içinde durumunu korumaya çalışıyor...» (Marx'dan F. Bolte'ye Mektup'dan. Londra 23 Kasım 1871)*

Evet, grupculuğun, mezhepciliğin gelişmesiyle gerçek işçi hareketinin gelişmesi her zaman tersine orantılı olmuştur ve olgunlaşan bir işçi hareketi karşısında tüm mezhepler, ne kadar keskin devrimci görünürse görünsünler, gericidirler.

Bugün Türkiye'de durum nedir? Türkiye işçi sınıfı kendi siyasî örgütü ile, toplumdaki tüm sosyalist potansiyeli seferber ederek tarihsel gelişmeye damgasını vuracak bilinç düzeyine erişmiş midir? Üç milyonluk Türkiye işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde, yoksul köylülük emekçi yığınları safında kök salmış Tek Sosyalist Parti bugün sosyalizm doğrultusunda emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede tüm demokratik güçlere önderlik edebiliyor mu? Bu sorunun gerçekçi cevabı «Hayır»dır. Eğer tarih tekerleği ileriye doğru dönecekse, ki dönecektir, işçi sınıfının partisinin bu önderlik görevini başarıyla yerine getirmesi kaçınılmazdır. Ama şu anda henüz böyle bir durum yok. Bugün Türkiye'de ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin tezgahlamış olduğu Amerikancı sarı sendikacılık geniş işçi yığınları üzerinde hâlâ egemendir. Bir Türk-İş'in karşısında daha dürüst sendikacılığı temsil etmesi bakımından bir alternatif oluşturan DISK, işçi sınıfının daha bilinçli kesiminin mesleki örgütü olmakla birlikte, gene de işçi sınıfının siyasî örgütlenmesine destek olma tutumundan çok uzaktır. DISK yönetiminin önümüzdeki seçimlerde CHP gibi demokratik özgürlüklerden yana dönüşümcü bir burjuva partisini desteklemesi sadece bir seçim taktiği olarak düşünülmemelidir. DISK yönetiminin işçi sınıfı partisi sorununu uzak bir geleceğin sorunu olarak değerlendirdiği ve bu yolda herhangi bir ileri adım atmayı, atanlara destek olmayı, aklından geçirmediği açıktır.

Mesleki bakımdan örgütlenmiş işçi sınıfının bilinç düzeyi yer yer işçi konfederasyonlarını aşmakla birlikte, gene de işçi kitlesinin şu anda mevcut duruma başkaldırması gibi yığınsal nitelikte bir hareketle karşılaşmıyoruz. Yani bugün Türkiye işçi sınıfı, kendi Tek Sosyalist Partisiyle tarihsel gelişmeye damgasını vurma durumunda değildir henüz. Bu durumda, Marksın dediği gibi mezheplerin oluşması, mezhep kurma modasının geçer akçe olması kaçınılmazdır.

Mezhep, dinsel bir kavramdır. Belli bir dinde oluşan fraksiyonları ifade etmek için kullanılır. Mezhepçilik, (sekterlik) terimi işçi sınıfı hareketi içinde oluşan

genellikle yığınlardan kopuk ve belli bir çizgiyi bağnazlıkla savunan grup ve çevreler için kullanılmıştır.

Tarihimizde dinsel mezhepler önemli bir yer tutar. Mezhepler arası hepsi de islam dinine sahip çıkan mezhepler arası kanlı savaşlar olmuştur. Elbette ki bunların bir sınıfsal niteliği var idi. Ama görünürde tüm mezhepler islâm dinine en doğru yorumu getirdikleri, en büyük din ulularının gerçek temsilcilerinin kendileri oldukları iddiasındaydılar. Mezhep kurucuları içinde gerçekten ulu kişiler, inançları uğruna en çetin sınavlardan geçmeyi bilmiş olan yiğit kişiler vardır. Ama bu nitelikte olmayan ve halkın dini inançlarını sömürmek amacıyla kurulan mezhepler de vardır. Kısaca mezhepler bakımından çok zengin bir geçmişimiz var.

Bugün artık dinsel mezhepler pek kurulmuyor. Genellikle siyasal nitelikde, hepsi de çağımızın devrimci düşüncesi Marksizme sahip çıkan, Süleymanın mührü bendedir diyen mezhepler yaygın. Yani bu bakımdan mezhepçilik geleneğini sürdürmektedir toplumumuz. Dün olduğu gibi bugün de emekçi halkımızın davasına inanmış o davaya gücü yettiğince katkıda bulunma mücadelesi içinde olan ve bu uğurda can veren gerçekten yiğit kişileri bayrak yapan siyasal mezhepler olduğu gibi bu nitelikde olmayan becerikli politikacıların çevresinde kurulan mezhepler de var. İşçi sınıfının öncü birliği niteliğindeki Tek Sosyalist Parti tarihsel gelişmeye damgasını vuracağı ana dek bu durumu doğal saymak gerek. İşçi sınıfı hareketi olgunlaşarak o düzeye vardığı anda her türlü mezhepçilik nekadar solculuk iddiasında olursa olsun, gericiliktir. İşçi sınıfı hareketine ters düşer.

Bugün Türkiye'nin koşullarından mezhepçilik modasının yaygınlığını doğal saymamız, işçi sınıfının öncü birliği niteliğindeki partiyi kurma yolunda çalışmaları önemsemediğimiz anlamına gelmez. Bu doğal durumdan hareket ederek, gerçekçi bir tutumla partiyi kurma yolundaki çalışmalar sonuç verecektir. Hiçbir proleter devrimcisi objektif koşulların sonucu da olsa mezhepçiliği, partisiz devrimciliği olumlu karşılıyamaz. Onun görevi gerçekleri göz önünde tutarak işçi sınıfının öncü birliğini kurma yolunda mücadeleyi sürdürmektir.

Bu aşamada çeşitli gruplaşmaların oluşması doğal olduğuna göre hareketin birliği doğrultusunda ne yapabiliriz? Marks ve Engels'in geçen yüzyılda mezhepçiliğin yaygın bulunduğu Avrupa işçi hareketinde yaptığını. Onlar işçi hareketi içindeki bilimsel sosyalizme ters düşen akımlara karşın, mezhepçiliğin yaygın oluşuna karşın tüm ilerici çevrelerle diyalogu kurdular ve Birinci Enternasyonalin kurulmasına önayak oldular. Birinci Enternasyonal'in ömrü, tarihsel ölçülerle kısa oldu. Ama bu örgüt proleter enternasyonalizmi düşüncesini dünya işçi sınıfı hareketine yerleştirdi. Ayrı ayrı ülkeler işçileri arasında dayanışma geleneğini kurdu. Ve sonunda, özellikle Paris Komünü'nden sonraki dönemde, küçük burjuva sosyalist fikirler etkinliğini yitirdi ve Marksizm işçi sınıfı hareketinde egemen oldu.

Bugün de yapılacak ilk şey, Türkiye solundaki çeşitli gruplaşmalarla diyalogu kurmak, diyalogu sürdürmektir. Bu diyalogtan emperyalizme ve faşizme karşı güç birliği doğmalıdır. Diyalog ulusal demokratik eyleme yönelik olmalı, somut hedefler doğrultusunda geliştirilmelidir. Sonunda doğru çizgi egemen olacağına göre, çizgisinin doğruluğuna gerçekten inanan diyalogtan korkmaz. Kendisini ve çevresini grupçuluk sınırları içine hapsetmez.

«Siyasi görüşleri benimkilerden ne kadar ayrı olursa olsun, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede benimle birlikte bir adım ileri atmaya hazır olanla omuz omuza o adımı atmaya hazırım» diyen kimse devrimci tutum içindedir. «Benimle birlikte ikinci adımı da atmaya hazırsan birinci adıma varım» diyen kimse ve birinci adım aşamasında birlik ve dayanışma olanaklarını görmezlikten gelerek ikinci adım aşamasındaki ayrılıklar üzerine dikkati çeken ve o konuyu durmaksızın işleyen kimse ne kadar devrimci lafazanlık ederse etsin devrimci bir tutum içinde sayılamaz.

İlk adımdaki eylem birliği, somut pratikte bir çok grupların bugünkü çizgilerini pratiğin deneyinden geçirmiş olacak ve bunlarda önemli değişiklikler yapma zorunluluğu ortaya çıkacaktır. Ve olasıdır ki bu gruplar ikinci aşamaya aralarındaki görüş ayrılıklarını geniş ölçüde gidermiş olarak gireceklerdir.

Bu dayanışma bilincinin devrimci çevrelerinde yaygınlaşmasına paralel olarak işçi sınıfının gittikçe artan bir hızda bilinçlenen kesimlerinin yığınsal eyleminin yaygınlaşması ve her görüşün bu yığınsal mücadele içinde devrimci pratik denen o mihenk taşından geçmesi Türkiye solunda birlik doğrultusunda önemli ileri adımların atılmasını sağlayacak ve işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde yoksul köylülük saflarında kök salmış Tek Sosyalist Parti bu doğrultuda ilerlemeler sonucu bir gerçek olacaktır.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN
ELEŞTİRİSİ
ÇIKTI
Emekçi Yayınları
Fiatı : 20 TL.

BİR KEZ DAHA ANTİ-OLİGARŞİK DEVRİM ÜZERİNE!

TUTARLI OLMAK ZORUNDAYIZ!

Lenin «Proleterya İhtilali ve Dönek Kautsky» adlı yapıtında şöyle der: «Ne doğada ne de toplumda «saf» bir görünüş vardır, olamaz da. Marksist diyalektiğin bize öğrettiği budur. Çünkü diyalektik gösterir ki, saflık kavramı, belli bir darlık, bir konuyu tüm olarak, bütün ayrıntılarıyla kavramayan insan algısının tek yanlılığıdır. Dünyada «saf» kapitalizm yoktur, olamaz da... Her zaman karşılaştığımız, feodalizmle, yobazlıkla, ya da başka bir şeyle karışmış olan bir kapitalizmdir...» (Bilim ve Sosyalizm Yayınları S. 39)

Usta, 1915 ler Batı Avrupasının gelişmiş kapitalist ülkelerinden aldığı esinle konuşuyor. Önlerindeki devrimci adım, sosyalist devrim olan ülkelerden aldığı esinle. Gerçekten de, 1910 ların gelişmiş kapitalist ülkelerinde kapitalizm 1970 lerdeki durumu ile kıyaslanamıyacak kadar saflıktan uzaktır. Özellikle üst, yapıda feodâl ilişkiler ve ideoloji, kapitalizmin «saf» lığını bozan bir unsur olarak bulaşmaktadır. Ama bu durum, o ülkeler için sosyalist devrim gerçeğini değiştirmiyordu.

Çayan'ın «emeğin feodâl sömürüsünün» hâlâ «sürdüğü» görüşünden hareket etmeyip, O'nun «yukarıdan aşağıya demokratik devrim belli ölçülerde gerçekleştirilmiştir» yolundaki görüşünden hareket ederek, feodalizmin tasfiye edildiği iddiasını daha fazla abartan Devrimci Gençlik Dergisi, bu konuda, TİP'in oportünist yöneticilerinin kucağına düşmektedir. (1)

Böylece, Devrimci Gençlik Dergisi, ülkede feodalizmin varlığını 1900 başlarının gelişmiş kapitalist ülkelerinin kapitalizmine bulaşmış feodalizm durumuna düşürüyor. Ama «saf kapitalizm yoktur, olamazda...» Ancak bu gündemdeki devrimin sosyalist devrim olduğu gerçeğini değiştirmez. Ülkede feodalizm tasfiye edilmiş ve hemen hemen yalnızca üst yapıda muhafaza edilmeye çalışılıyorsa, gündemdeki devrim sosyalisttir: İşte T.İ.P'in kendi açısından tutarlı, ama sağ oportünist görüşü. D.G. Dergisi TİP'den yalnızca sosyalist devrim önermemekle ayrılıyor.

FEODAL İLİŞKİLER TASFİYE EDİLMEMİŞTİR!

Şu kadarı kesindir ki, ülkede feodalizm tasfiye edilmemiştir. Bu amaçla, hiç bir radikâl (köklü) girişimde bulunulmamıştır. Ancak, 1900 başlarını 1930 larla kıyaslarsak, 1930 ları, 1950 lerle kıyaslarsak, 1950 leri 1970 lerle kıyaslarsak, her dönemde feodalizm, yer yer bazı tersine gelişmeler olmakla birlikte bir önceki döneme göre gerilemiştir.

Feodalizmin gerilemesi, hatta yok olup gitmesi başka şeydir; feodalizmin tasfiye edilmesi başka şeydir. Tasfiye, doğrudan müdahaleyi, köklü girişimleri gerektirir. Tasfiye edenin bu amacı hedef almış doğrudan eylemleri, tasfiye edilenin de bu eylemlerin doğrudan hedefi olması gerekir.

Ülkemizde I. Milli Kurtuluş Savaşından sonra Cumhuriyetin ilânı ve buna paralel üst yapı değişiklikleri dışında feodal alt yapıyı doğrudan hedef alan hiç bir ciddi girişim olmamıştır. Ekonomik altyapı sürdükten sonra, kendi ideolojisini durmadan üretir. Bugün ülkede tarikatçılık, tekkecilik, yalnızca kâğıt üzerinde yasaktır. Açıktan açığa saltanatı ve hilâfeti savunan, şeriat düzeninin propagandasını yapan bir parti, bugün M.C. iktidarı içinde ülkeyi idare edebilmektedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin feodal ilişkileri doğrudan doğruya hedef alan hiçbir köklü girişimleri olmadığı hâlde, feodalizmin tasfiye edildiğini (kimler tarafından?) söylemek, bu iki sömürücü ve gerici güce devrimcilik yakıştırmaktır.

Sorunu doğru kavrarsak, feodal ilişkilerin

(1) T.İ.P. bunu, ülkede burjuva parlamenter demokrasinin ekonomik alt yapısı olduğunu göstermek, böylece seçimle iktidara gelip barışçıl yoldan, burjuva demokrasisinin kuralları içinde sosyalizme geçilebileceğini ileri sürebilmek için yapıyor. Çayan ise ülkede bir tekelci burjuvazi yaratmak, buna dayalı bir oligarşi oluşturmak ve oligarşik diktaya karşı silâhlı savaştan başka çare olmadığını vurgulamak için yapıyor. İşin ilginç yanı aynı sağ görüşün (feodalizmin tasfiyesi) birbirinin karşıtı devrim anlayışlarına gerekçe olarak kullanılabilmesidir.

tasfiye edildiğini söyliyemeyiz. Olsa olsa, direkt değil de dolaylı etkilenmelerle; bir başka deyişle doğal olarak, yok olup gittiğini savunabiliriz. Fakat, ülkemizde bu ilişkiler yok olup gitmiş de değildir. Ve zaten gerçek bir toprak reform'u olmadan, toprakdan feodalizmin kökü kazınamaz. O hâlde yineliyelim ki, feodâl ilişkiler geçmişe göre gerilemiş olarak hâlâ varlığını sürdürmektedir.

İKİ AYRI DÖNEM DEĞİL TEK BİR SÜREÇ

Söz konusu olan, bir ülkede feodalizm ile kapitalizmin yanyana yaşamasıdır. Biri esas olarak ortadan kaldırılalı yüzyıllar olmuş, ancak geri bıraktırılmış ülkelerde şu ya da bu oranda varlığını sürdüren bir üretim biçimi. Öteki, şu ya da bu ölçüde ve şu ya da bu nitelikte olsun geliştirilmesi zorunlu olan, dünya ölçüsünde gelişmesini tamamlamış olmasına ve can çekişme aşamasında bulunmasına karşın çağını kapatmamış bir üretim biçimi.

Bağımlı ve sömürülen bir ülkeden söz ediyoruz... Dünya ölçüsünde gelişimini tamamlayıp emperyalizm aşamasına ulaşan kapitalizmin belirleyici özelliği, artık sermaye ihracıdır. Emtia ihracına dayanan sömürmenin, yer altı kaynaklarını talan biçiminde gerçekleşen sömürmenin yanında ve üstünde bu aşamaya özgü, yeni bir sömürü yöntemi, yani sermaye ihracı, çağa damgasını vurmuştur.

O hâlde emperyalizm, sömürüsünü gerçekleştirebilmek, bu zorunlu gereksinimini karşılayabilmek için girdiği geri bıraktırılmış ülkede, kapitalizmi geliştirmek zorundadır. Yoksa belirleyici özelliği olan sermaye ihracının bir anlamı kalmaz. Ancak amacı, gelişmiş bir kapitalist ülke, yeni bir emperyalist rakip yaratmak değildir. Kendi güdümünde, çarpık, kendisi ile kıyaslandığında cılız, fakat sermaye ihracı gereğini bir ölçüde karşılayan, emtia ihracını da arttıran yani sınırlı da olsa, bir pazar yaratmak için, geliştirilen bağımlı kapitalizm yaratmaktır amaç. Yâni, güdük, çarpık, bir sanayileşme; tüketime yönelik, hafif sanayi, montaj ve ambalaj sanayii.

Ancak böyle bir kapitalizm ve böyle bir sanayileşme için bile belirli bir altyapı gereklidir. Doğaldır ki, tam olarak geliştirilmemiş, kasıtlı bir biçimde çarpıtılmış bir sanayi alt yapısı. O hâlde emperyalizmin sermaye ihracı ilkin zorunlu olarak (Barajlar, karayollar, limanlar gibi) bazı altyapı tesislerine yönelecektir. Ve ardından bunun üzerine bina edilecek olan çarpık sanayi tesislerine. Bu bakımdan bir seçim söz konusu değildir ve olamaz. Yâni önce sanayi yatırımlarını tercih edip, sonra altyapı tesislerine yönelmesi, ya da hiç yönelmemesi, düşünülemez. Ayni biçimde bağımlı ve sömürülen ülkede kapitalizmin temsilcisi olarak var olan işbirlikçi burjuvazi açısından da bu böyledir. Yani falanca dönemde emperyalizm ile ortaklaşa sanayi yatırımlarını tercih etmesi, filanca dönemde etmemesi gibi olasılıklar düşünülemez. Emperyalizme bağımlı ve onun tarafından yönlendirilen işbirlikçi burjuvazinin, emperyalizmin sermaye ihracının yöneldiği alanlara bağlı kalacağı besbellidir. Kısacası emperyalizm açısından da, işbirlikçi sermaye açısından da söz konusu olan, ilkin altyapı tesislerinden başlıyan doğal süreçtir. Dolayısıyla bağımlı kapitalizm geliştikçe çarpık sanayileşme yükseldikce emperyalizm ülkeye daha fazla yerleşmiş olacak ve ekonomik alandaki çıkarlarını koruyabilmek için çeşitli yollardan siyasal denetimini de sıkılaştıracaktır.

Ne var ki, M. Çayan olsun, D.G. Dergisi olsun, emperyalizm birinci ve ikinci bunalım dönemlerinde sanayi'e değil altyapı tesislerine yöneliyordu o yüzden «dış güç» idi, yerli burjuvazi de sanayi'i tercih etmiyordu bu nedenle işbirlikçi idi, oysa üçüncü bunalım döneminden sonra emperyalizm olsun yerli burjuvazi olsun sanayi yatırımlarını tercih etmeye başladılar, bu nedenle emperyalizm iç güç oldu ve yerli burjuvazi açısından da işbirlikçiliğin yerini tekelcilik aldı gibi açıklamalara başvurduklarında düştükleri durum kapitalizmin zorunlu olarak izlediği doğal süreci yadsımaktır. Yani, emperyalizm, işin başında da, isteseydi altyapı tesislerine yönelmeden sanayi'e yönelebilirdi, yerli burjuvazi de isteseydi o dönemde yatırım alanı olarak ticareti değil, sanayii seçebilirdi, ama işbirlikçi olduğu için bunu yapmadı şeklinde, yada üçüncü bunalım döneminden sonra eğer emperyalizm, (İkinci Dünya Savaşında pazar kaybına uğramasaydı), altyapı tesisleriyle yetinir, sanayii yönelmezdi gibi gerçek dışı iddialar ileri sürer duruma düşmektir.

Yineliyelim ki, cereyan eden birbirinden kopuk iki ayrı dönem değil, tek ve doğal sürectir. Emperyalizm zorunlu sermaye ihracının gereğini yerine getirmek için girdiği geri bıraktırılmış ülkede kapitalist ilişkileri geliştirmek zorundadır. Bunun için de doğal olarak alt yapı tesisle-

rine yönelir, bağımlı kapitalizm geliştikçe ve çarpık sanayileşme yükseldikce emperyalizme ekonomik ve siyasal bağımlılık artar, pekişir. Emperyalizmin ilkin altyapı tesislerine yönelmesi (İkinci Dünya Savaşında pazar kaybına uğramasaydı da) sanayi yatırımlarına yöneleceğinin kanıtıdır. Bu doğal sürecin başında da sonunda da ülke içinde emperyalist sömürünün (dış sömürü) ve tahakkümün gerçekleşmesinde onunla işbirliği edecek ve çıkarları buna bağlı olan bir yerli güç gereklidir. Bu da işbirlikçi dediğimiz egemen burjuvazidir. Bir yabancı ülke (emperyalist) ülkemizi sömürmektedir. Ülke içinde bir sınıf bu emperyalist (dış) sömürünün gerçekleşmesinde aracılık etmektedir; bu konuda işbirliğine gitmekte, çıkarlarını buna bağlamaktadır. Birincide de, İkincide de, üçüncü bunalım döneminde de olan budur.

GERİÇİ VE SÖMÜRGEN ÜÇLÜ İTTİFAK

Bu zorunlu açıklamaları yaptıktan sonra, esas konumuz olan feodal ilişkilere dönelim. Amacı gelişmiş kapitalist bir ülke, emperyalist bir rakip yaratmak olmayan emperyalizmin gündeminde feodal mütegallibenin tasfiyesi yoktur. Burjuva demokratik devrimler döneminde güçlü bir biçimde tarih sahnesine çıkamamış, dolayısıyle feodalizmin kökünü devrimci bir biçimde kazıyamamış, kapitalizmin gelişip emperyalizme dönüştüğü çağda varlığını ve çıkarlarını emperyalist sömürüye aracılık etmeye bağlamış ve hiçbir devrimci niteliği olmayan işbirlikçi burjuvazinin de gündeminde böyle bir tasfiye hareketi yoktur.

Tam tersi, ülkede kapitalist ilişkileri yerleştirmiş olan bu iki güç, halka karşı bu çağ dışı ilişkilerin temsilcisi feodal mütegallibe ile ittifaka gitmişlerdir. Ne var ki emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin sömürüsü kapitalist üretimi (şu ya da bu biçimde ve nitelikte) geliştirmeğe dayanır. Dolayısıyla bu durum, yani kapitalizmin gelişmesi, feodalizmin gerilemesine, feodal ilişkilerin nisbi olarak çözülmesine ve yer yer yarı-feodal bir kimliğe bürünmesine yol açar. Bir başka deyişle feodalizm, hemen hiçbir köklü (radikal) müdahaleye hedef olmadan, eşyanın doğası gereği kendiliğinden geriler. Ama devrimci bir müdahale olmadan, tasfiye edilemez, kökü kazınamaz. Tarihin ölüme mahkûm ettiği hiçbir sınıf ayrıcaklarını kendi eliyle teslim etmez. Bu ayrıcalıklar kendisinden koparılıp alınmalıdır. Çünkü kapitalizmin doğal gelişimi ve feodal ilişkilerin doğal gerilemesi, hiçbir zaman ülkeyi feodalizmden arınmış, gelişmiş bir kapitalist sanayi ülkesi durumuna yükseltemiyecektir. Tersine bu üçlü ittifak feodal ilişkilerin tasfiyesinin ve ülkenin gerçek sanayi ülkesi düzeyine yükselmesinin önünde engeldirler. Emperyalizm çağında geri bıraktırılmış ülkeler için, kapitalist yoldan kalkınma, gerçek bir sanayi ülkesi olma yolunu emperyalizmin kendisi tıkamıştır. Sömürülen ülke işbirlikçi burjuvası ve feodal mütegallibesi de bu tıkama işinde emperyalizmin yardımcılarıdırlar. Ülkede kapitalizm adına çarpık ve bağımlı gelişme hiçbir zaman dolaylı olarak feodal ilişkileri yok edecek güçte değildir ve olamıyacaktır.

Bugün Türkiye'de, yer yer tipik feodal, ağa-toprak kölesi ilişkisi içinde, yer yer yarı feodal bir biçimde feodal ilişkiler sürüp gitmektedir. Bu ilişkilerin sömürgen sınıfı feodal mütegallibe ülkede egemen bir güç olarak varlığını sürdürmektedir.

Ama herşeye karşın Türkiye, ne 1920'lerin ne 1950'lerin Türkiyesidir. Besin, giyecek gibi hafif tüketim sanayii alanlarında olsun, yine dayanıklı tüketim malları üreten montaj ve ambalaj sanayii dallarında olsun açılan her fabrika, tüten her baca, gerçek sanayileşmeyi ve kapitalist kalkınmayı temsil etmese de kapitalist üretimi nicel olarak arttırmaktadır. Bu anlamda bir kapitalist gelişme, ülkeyi bağımsız ve gelişmiş kapitalist ülke durumuna yükseltmekten ve feodal ilişkileri tasfiye etmekten çok uzak olduğundan, milli bağımsızlığı sağlamak, feodal ilişkilerin kökünü kazımak, önümüzdeki bir görevdir. Bu görev, işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçi Türkiye halkının eseri olacak olan MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM ile yerine getirilecek ve böylece sosyalizme geçilecektir.

YARIM MİLYARI AŞKIN ÇİN'DE VE 40 MİLYONLUK TÜRKİYEDE İŞÇİ SINIFLARININ ETKİNLİĞİ AYNI OLAMAZ

Demek ki, biz, Çayan ile olsun DGD ile olsun Türkiyenin kapitalist ilişkiler açısından devrim öncesi Çin'inden farklı olduğu konusunda anlaşıyoruz. Yine biz kabul ederiz ki, feodal ilişkilerin yoğunluğu bakımından da ülkemiz devrim öncesi Çin'inden farklıdır. Anlaşamadığımız nokta, tekelci bir burjuva azınlığa dayalı oligar-

şi yaratabilmek için bağımlı kapitalizmin gereğinden fazla abartılması, ve buna bağlı olarak feodalizmin alt yapıda hemen tümü ile tasfiye ettirilmesidir. Bunda anlaştığımız takdirde bir sosyalist devrim önermek zorundayız, öneririz de. Ama biz feodal ilişkilerin tasfiyesinin önümüzdeki bir demokratik devrimin işi olduğuna inanıyoruz.

Türkiye'nin devrim öncesi Çin'inden farklı olduğu doğrudur dedik. O halde Çin devriminin ilk aşamasında gerçekleştirilmiş olan Milli Demokratik Devrim, önermemiz çelişki midir? Elbette ki hayır. Çin'deki devrim niçin Milli ve Demokratiktir? Çin'in ulusal bağımsızlığını kazandırdığı için Milli, Çin'de feodal ilişkileri tasfiye ettiği için Demokratiktir. Ve bu devrim Çin'de sosyalizm için zemin yaratmış, sosyalizme geçişi sağlamıştır. Hadi biz bir an için, Milli Demokratik Devrim kavramından vaz geçelim ve her hangi bir adla adlandıralım, önümüzdeki devrimi. Türkiye gibi bir ülkede bu devrimi gerçekleştirdiğin zaman ne yapmış olacaksın? Milli bağımsızlığımızı kazanmış, feodal ilişkileri tasfiye etmiş, sosyalizm için zemin yaratmış ve sosyalist kuruluş aşamasına geçmiş olacaksın. Yani, eşyayı adı ile çağırmaktan istediğin kadar kaç, o yine o eşyadır: Milli Demokratik Devrimdir.

Peki devrim öncesi Çin ile bugünün Türkiyesi arasındaki fark nasıl yansıyacaktır bu devrime? Bu fark, bildiğimiz gibi, o zamanın Çin'ine göre ülkemizde kapitalist üretimin daha yaygın olmasından gelmektedir. Yarım milyarı aşkın bir nüfusa sahip olan Çin'de o düzeydeki kapitalist üretimin yarattığı üç milyonluk işçi sınıfı nicel olarak, denizde bir damla gibidir. Oysa, kırk milyonluk Türkiye'de bağımlı kapitalist gelişmenin yarattığı üç-dört milyonluk bir işçi sınıfı çok daha önemli bir güç olmuştur. Öyle ise her iki toplumda da işçi sınıfına aynı rolü oynatamazsın. İşte iki toplum arasındaki fark, işçi sınıflarının devrimde oynayacağı rollerde yansıyacaktır. Bu gerçekten hareket edersek, devrimimizin temel gücü olarak tek başına köylülüğü değil, işçi sınıfını da almak zorundayız.

İşçi sınıfının öncülüğünü yalnız ideolojik olarak değil örgütlü eylemleriyle, aktif mücadelesi ile bir işçi sınıfı öncülüğünü görmek zorundayız. Zaten, işçi sınıfının ideolojisini yani bilimsel sosyalizmi öncü edinmemiş, eylem klavuzu yapmamış hiçbir proleter devrimci hareket ve devrim düşünülemez.

Hele Çayan ve arkadaşları ülkedeki kapitalist gelişmeyi abartıp, feodalizmi tasfiye ettirip ve buna uygun olarak tekelci bir burjuva azınlığa dayalı oligarşi yarattıktan sonra, kapitalist gelişmenin bu abartılmış durumuna uygun olarak işçi sınıfının temel güç olduğunu ve onun fiili öncülüğünü bizden çok savunmalıydılar.

Buna karşın M. Çayan ve yandaşları, sanki devrim öncesi Çin'inde yaşıyormuşuz gibi adını değiştirse de, strateji olarak Çin devriminin stratejisini aynen kopya ediyorlar ideolojik öncülük, temel alan kırlar, temel güç köylülük, temel eylem biçimi Halk Savaşı, kırlardan şehirlerin kuşatılması.

EMPERYALİZMİN KARNI ESKİ KARIN DEĞİLDİR

Şimdi bu noktada bazı sorular sormanın gereği var.

Niçin kırlar temel alanlardır? Neden köylülük temel güçtür?

M. Çayan'da ve yandaşlarında birinci sorunun karşılığı kırlar emperyalizmin yumuşak karnı olduğu içindir. İkinci sorunun karşılığına ise M. Çayan'ın ve yandaşlarının feodalizmin tasfiyesinin ve bağımlı kapitalizmin abartılmasının sonucu olarak tutarlı bir yanıtı olamaz. Bu sorunun en mantıki yanıtı; «kırları temel alan seçtiğimiz için» olmak gerekir. Yani her iki sorunun karşılığında belirleyici olan emperyalizmin yumuşak karnıdır. Peki emperyalizm, yaptığı çeşitli idman hareketleriyle karın kaslarını çalıştırıp sertleştirdiyse ne olacak? O zaman, kırlardan vaz mı geçeceğiz. Biz kendi adımıza söyleyelim ki vazgeçmiyeceğiz. Çünkü ülkede emeğin feodal sömürüsü hala sürdüğü için, Türkiye halkının belki de en fazla ezilen işçi sınıfı ile birlikte devrimimizin en büyük potansiyel güçlerinden birini oluşturan yoksul köylülük yaşıyor kırlarda. Bu nedenle kırlar, bizim için vaz geçilmeyecek temel alanlardır. Belirleyici olan budur.

Mücadele eden sınıfları harekete geçiren çelişkiler vardır. Devrimlerde temel ve yedek güçler bu çelişkilerden hareketle saptanır. Kırları temel güç olarak alırken bizim göz önünde

bulunduracağımız şey devrimimizin bir niteliğinin de anti-feodal (demokratik) olduğu gerçeğidir. Yoksa, devrimin sınıfsal içeriği konusunda işleri karıştırırız.

Örneğin M. Çayan, her dönemde devrimimizin milli bir niteliği olacağını ancak Amerikan orduları açıkça saldırıncaya dek, sınıfsal yan'ın ağır basacağını söylüyor. Nedir bu sınıfsal yan ya da içerik? Anti-kapitalist olması yani proletarya-burjuvazisi çelişkisi mi? O zaman bu sosyalist devrimdir. Besbelli ki M. Çayan'ın ağır basacağını söylediği sınıfsal yan anti-feodâl karakterdedir yani yoksul köylü-feodal mütegallibe çelişkisidir. O zaman bu devrim demokratiktir.

Besbelli ki, demokratik devrim önümüzde bir görevse yoksul köylülük toplulumuzun en devrimci güçlerinden biri olarak, çok önemli bir potansiyel oluşturuyorsa, kırlar emperyalizmin yumuşak karnı olmasa da, biz yoksul köylülüğü temel güç olarak değerlendirip, ne yapıp yapıp demokratik devrimi gerçekleştirmekle yükümlüyüz.

Üstelik bugün kırların, emperyalizmin yumuşak karnı olup olmadığı, hiç değilse ülkemiz için tartışılır. En azından düne göre yumuşaklığının ne ölçüde olduğu tartışılır. Biz emperyalizmin karnının artık pek yumuşak olmadığını, oldukça sertleştiğini M. Çayan'ın kendi yazılarından bile çıkartabiliriz. Örneğin «Stratejik hedefimiz Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Devrimdir» adlı yazıda M. Çayan, İkinci Dünya Savaşından önce, geri bıraktırılmış ülkeler için emperyalizmi dışsal olgu olduğunu, sürecin feodâl süreç olduğunu, merkezi otoritenin çok zayıf olduğunu, zayıf feodâl mahalli devletçikler biçiminde bölünmüşlüğünü anlatıyor. Yine M. Çayan aynı yazıda şöyle demektedir: «Emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde ise, bizim gibi ülkelerde, toplumsal süreç feodâl süreç değildir. Emperyalizm de, sadece dışsal bir olgu değildir. Emperyalist üretim ilişkilerinin ülkenin ta en hücra köşelerine kadar uzanması, emperyalizmi aynı zamanda içsel bir olgu haline getirmiştir. Zayıf-Feodâl mahalli otoritecikler yetirmiştir, bizzat emperyalizmin de içinde yer aldığı güçlü oligarşik devlet otoritesine bırakmıştır...» (Bütün Yazılar S. 372-73)

Besbelli ki karın, aynı karın değildir.

FAŞİST SALDIRILAR VE GÜÇLENEN BİRLİĞİMİZ

Haberleri günlük basında pek çıkmamasına rağmen okulumuz zaman zaman savaş alanına dönüyor.

İkinci öğrenim döneminin açılmasıyla faşist terör de arttı. Devrimci iki öğrenci okuldaki faşistlerin karargahı olan Kadıköy Altıyoldaki Ülkü Ocakları binası önünde bıçaklandı. Ertesi gün akşamı faşistler 70-80 kişilik bir grupla okula saldırdılar. Arabayla okulun önünden geçerek içeriyi silahla taradılar. Can güvenliği için öğrenciler uyarı boykotuna giriştiler. Bazı arkadaşlarımızın okuldan geçici olarak uzaklaştırılmaları kınandı. Okulda sivil polisleri dolaştıran ve faşist saldırılar sırasında evinde (?) olan okul müdürü, devrim şehitlerini anma gibi demokratik bir hakkı kullanan arkadaşlarımızı okuldan atmaya kalkıyordu. Saldırılar sürdü. Arkadaşlarımıza faşistlerden, velilerimize müdürden tehdit yollu mektuplar geldi. Devrimci bir arkadaşımız faşistlerce yakalanarak işkence gördü. Demokrat bir arkadaşımız Kadıköy'ün ortasında güpegündüz bıçaklandı, yerlerde sürüklendi. Faşistler suçlarını örtmek için ertesi gün hem Kadıköy'de «ülkücülerle can güvenliği» diye gösteri yaptılar hem de yine okulumuzu kurşun yağmuruna tuttular.

Artık uyarı gösterileri yetersiz kalacaktı. Geçen pazartesi günü can güvenliği için boykot yapıldı. Okul müdürü haftalık konuşmasını yaparken hazırlanan öğrenciler protesto pankartlarını havaya kaldırdılar. Arkadaşlarımız heyecanlı konuşmalar yaptılar. Kapılar kapatıldı, hep birlikte and içildi ve tüm öğrencilerin katıldığı yürüyüş başlatıldı. Bir kilometreyi aşan yürüyüş öğrenci velileri ve çevredeki emekçiler tarafından coşkunca desteklendi. 10 kadar arabayla gelen toplum polisleri bazı arkadaşlarımızı copladılar. Fakat dağılma olmadı.

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA sloganının tüm çevrece benimsendiği okulumuzda dayanışma artmış, faşistler umdukları yılgınlık havasını yaratamamışlardır. Son saldırılar üzerine öğrenci velileri arasında da faşistlere karşı büyük bir tepki oluşmuştur.

Emekçi halkımızla omuz omuza, emperyalizme ve faşizme karşı, tüm liselerde demokratik bir eğitim için! Tüm yurtta TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK BİR TÜRKİYE İÇİN!

Göztepe Aryamehr Lisesinden bir grup öğrenci

PARTİ NEDİR?

Örgütlenmenin, bu arada özellikle siyasal örgütlenmenin gereğinden, siyasal örgütlenme olmadan devrimcilik olamıyacağından bir çok kereler söz ettik. Toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. Elbette ki, tarih boyunca bu mücadeleler, çağının özelliklerine göre, değişik biçimlerde örgütlenmiştir. Zamanımızda sınıf mücadelesinin organları siyasal partilerdir, bütün öteki yan şekiller, ve kuruluşlar, partiye bağlıdırlar. Siyasal partiler, temsil ettikleri sınıf ya da zümre adına siyasal iktidarı ele geçirme amacına yönelik, bu yolda çaba gösteren örgütlerdir. Biz işçi sınıfı davasını benimsediğimize, işçi sınıfının mücadelesinde yer aldığımıza göre bizim için söz konusu olan işçi sınıfı partisidir. İşçi sınıfının bütün devrimci görevlerini yerine getirebilmesi için, marksizmi eylem kılavuzu bilen, gerçek bir devrimci örgüt, bir sosyalist parti gereklidir kendisine. Bu örgüt, işçi sınıfının en yakın müttefiki, ülkemizde büyük bir devrimci potansiyele sahip yoksul köylülüğü de içine alacaktır. Böyle bir örgüt, işçileri iktidar uğruna mücadele ruhu ile eğitecek, önümüzdeki devrim ve mücadele aşamalarının doğru strateji ve taktiğini saptayacak, bu aşamalarda işçi sınıfının müttefiklerini ve yedek güçlerini devrimci eyleme hazırlayacak, doğru devrimci çizgiden sapmalara karşı mücadele edecek, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin en doğru yöntemlerini bulacak, gösterecek, geniş halk yığınlarını bu mücadeleye katılmak üzere seferber edecektir. Bu örgüt, devrimci eyleme öncülük edebilecek yetenekte, tam bilinçli ve demir disiplinli kadrolar yetiştirecek ve onları sosyalizmin bilimi ve mücadele azmi ile donatacaktır. Bu örgüt, özellikle, günümüzün bir olgusu olan, devrimci saflardaki bölünmüşlüğü gidermeye, tüm devrimci potansiyeli bir tek ve en doğru kanala akıtmaya çalışacaktır. Bu örgüt, dünya devrimci hareketinde de birliğin sağlanmasına, gücü yettiğince katkıda bulunacak, sömürge ve yarı sömürge ülkelerin kurtuluş hareketleri ile, diğer ülkelerin proletaryaları ile, dünya devrimci hareketi ile dayanışma halinde olacaktır.

İşçi sınıfının, bu ödevlerini yerine getirmeye aday, siyasal partisinin, **gerçek sosyalist** bir örgütün başlıca özelliklerini kısaca sıralayalım:

İşçi Sınıfının Öncüsü :

Parti, işçi sınıfının öncüsüdür. İşçi sınıfının en yetenekli, en namuslu elemanlarını içinde barındırır. Bu öncü, gerçek devrimci teori ile, işçi sınıfı hareketlerinin pratik bilgi ve geleneksel deneylerinin mirası ile donanmış olarak, işçi sınıfının uzaklardaki geleceğini ve sınıf çıkarını görebilmeli, tüm politikasını bu amaca göre saptamalı, yığınları proletaryanın sınıf çıkarları düzeyine yükseltebilmeli, yani proletaryanın eylemini tek başına değil, öteki demokratik sınıf ve zümrelerle güçbirliği halinde yürütebileceği koşulları, ittifakları gerçekleştirebilmelidir.

İşçi sınıfının bir parçası :

Partinin öncülüğü soyut bir öncülük değildir. Parti her işçi hareketine, her çeşit devrimci eyleme bir örgüt kimliği ile arka çıkmalı ve bu hareketlerde varlığını hissettirir biçimde temsil edilmelidir. İşçi-yoksul köylü ve devrimci aydın yığınları (partili olsun olmasın) siyasal ve ideolojik önderliği çevresinde toplamak işçi sınıfı partisinin başlıca görevlerinden biridir. Parti, yığınlardan kopuk olamaz, eli, yığınların nabzında olmalıdır.

İşçi sınıfının örgütlü müfrezesi :

Parti işçi sınıfının yalnız öncüsü değil, örgütlü müfrezesi, genel kurmayıdır, öyle olmalıdır ki gerçek parti olsun. O mücadelesini tüm alanlarda yürütmek zorunda olan işçi sınıfının mücadele strateji ve taktiğini yetenekle ayarlayabilmelidir. Bu, ancak, geniş emekçi yığınlarına söz geçirebilmesi, onların gözünde saygınlık kazanması ile olur. Bunun için de yığınları disiplin, mücadele ruhu, örgüt anlayışı ile eğitmesi ve devrimci kadrolar yetiştirmesi gerekir. Partinin gerçek sosyalistliğinin ve devrimciliğinin ölçütü yığınların eğitimine verdiği önem ve bu yolda sağladığı başarıdır.

En üstün ögütlenme biçimi :

Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir ama tek örgütü değildir. İşçi sınıfının, mücadele alanları değişik, daha pek çok örgütü vardır. Ama bütün bu çeşitli eylem alanları ve örgütler arasında tek yönetimi ve ahenkli eylem birliğini sağlayacak olan sosyalist partidir. Parti, işçi sınıfı hareketlerinin tüm önderlerini yetiştirebilecek olan en iyi okuldur. Ve parti, kendi eylem tecrübesi ve otoritesi ile işçi sınıfı mücadelesini dağınıklıktan kurtaracak, merkezleştirecektir; eylemler arasında bir koordinasyon sağlayacaktır. Parti, işçi sınıfının partiye bağlı olmayan örgütlerini parti ile organik bağları olan örgütler haline getirecek tek güçtür ve işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimidir.

İşçi sınıfının hizmetinde bir araç :

Ama parti bizzatihi bir amaç, kendi kendine yeten bir güç değildir. Parti ancak işçi sınıfının elinde ve onun çıkarlarına hizmet eder olduğu için ve bu ölçüde önem taşır; örgütlü biçimde en doğru yoldan, dolayısıyla en kısa ve az çetin yoldan amaca varmak için bir araçtır. Özellikle karşı güçlerin büyüklüğü, kararlılığı, çok yönlülüğü ve çok büyük olanaklara sahip olmaları, bütün işçi sınıfı güçlerinin ve bütün devrimci hareketin bir elde merkezleşmesini, bu da tüm devrimci çevreler üzerinde otorite sağlayabilecek merkezî bir örgütün varlığını zorunlu kılar. Böyle bir araca sahip olmadan bu çok çetin ve uzun mücadeleyi başarıya götürmek olanaksızdır.

Parlamenter mücadele :

Gerçek bir parti eylem alanlarının, eylem olanaklarının hiç birini ihmal etmez. Parlemanter mücadele, gerçek sosyalist bir örgütün, bir çok eylem biçimlerinden biridir, biriciği değildir. Gerçek sosyalist örgütün birinci görevi işçi ve emekçi yığınlarını örgütlendirmek, eğitmek, biçimlendirmek, işçi hareketini ve devrimci eylemi yönetmektir. Parlemanter mücadele de büyük eğitme ve propaganda olanakları sağlayan ve bu bakımdan önemli olan bir alandır, amaç değildir.

Disiplin ve Özgür tartışma ortamı :

Kendi içinde birlik ve disiplini olmayan bir parti güçlü olamaz. Böyle bir parti ile işçi sınıfı mücadelesini yürütmek olanaksızdır. Disiplin, eleştiriyi, özeleştiriyi ve düşünce tartışmalarını öngörür, dıştalamaz. Eleştiri, öz eleştiri olmayan yerde disiplinden söz etmek zaten anlamsız olur.

Demokratik merkeziyetçilik :

Partinin tüm organlarının aşağıdan yukarıya seçimle gelmesi, parti üst organları kararlarının, demokratik yolla alınan bu kararların aşağıya doğru bağlayıcı olması ilkesi demokratik santralizmdir kısaca. Gerçek sosyalist örgüt bu ilke üzerine kurulmalıdır.

Eleştiri-Özeleştiri.

Örgüt içinde eleştiri, örgütü her zaman canlı tutan, savlarla karşı-savların çarpışmasıyla yeni sentezler yaratılmasını sağlayan bir silâhtır. Öz-eleştiri, işlenen hataların derin bir tahlilini yaparak nedenlerini ortaya koymak ve bunlardan ders almak amacını güden bir uygulamadır.

Gerçek bir sosyalist partinin başlıca özellikleri bunlardır. Böyle bir partiyi yaratma görevi Türkiye'nin gerçek proleter devrimcilerinin henüz önünde duran bir görevdir.

Daha önce de söylediğimiz gibi, biz, yukarıda saydığımız ve saymadığımız gerçek parti özelliklerini, daha çok kendi çabaları ile araştırıp öğrenme olanağı bulunmayan okuyucularımız için, marksizmi eylem klavuzu bilen bir partinin anlaması gereken biçimde ayrı ayrı açıklamaya çalışacağız. Ancak, bütün bunlar bugün artık türkçeye kazandırılmış klâsik yapıtlar da bulunduğu gibi bizim daha önceki yayınlarımızda da **çok kez** açıklanmıştır. Yayınları izlemeden görüşlerinizi koymuyorsunuz diye eleştiri yöneltmek yerinde değildir.

Ayrıca, gerçek sosyalist bir partinin örgüt anlayışı bilimsel sosyalizmin ustalarınca, uygulamalarınca belirlenmiştir. Demokratik santralizm deyince, eleştiri-özeleştiri deyince, partinin demir disiplini deyince herkes aynı şeyi anlar. Bunlar klâsikleşmiş tanımlamalardır. Bir partinin bunları anlayışı kendine özgü olmaz. Onun için bir partiye, demokratik santralizm konusundaki görüşünü koymadın denmez. Ancak bu parti bunları benimsiyor mu, uyguluyor mu ona bakılır. Bu da o partinin, ben, saflarımda demokratik santralizmin, eleştiri-özeleştirinin en iyi uygulayıcısıyım demesiyle olmaz, ancak çalışmasında kendini ortaya koyar. Bunu da yayını ile değil, yakından, içinden görmek gerekir.

BATI DÜNYASINDAKİ GAYRETLİ İNSANHAKLARI SAVUNUCULARININ DİKKATİNE.

Zindanların Meydan Okuyuşu

1976 Aralığında, Gazza'da, 450 Filistinli yurtsever tutuklu yeni bir açlık grevine girişiyorlar. İstemleri, bu kez de, tutukluluk koşullarının kötülüğünden, hergün uğratıldıkları işkencelere son verilmesini istedikleri için, insalcıl nitelikte istemlerdir. Ama ilk kez olarak bu tutuklular, doğrudan doğruya siyasî nitelik taşıyan istemler de ileri sürmektedirler. Çünkü bu yurtseverler birlik halinde savaş tutsağı sayılmalarını istemektedirler.

Açlık grevi hareketi büyük bir hızla Berşeva'ya, (en büyük cezaevinin bulunduğu) Ramlah'a, Askallan'a ve siyonist işgali altındaki Filistin topraklarının tüm cezaevlerine yayılıyor.

İki ay süren bu direniş sırasında, tutuklularla İsrail cezaevleri yönetimi ve işgal kuvvetleri yetkilileri arasında iki tarafın kuvvetlerininde sınavdan geçtiği bir çatışma yeralıyor. Uluslararası basın, bu direniş konusunda şaşırtıcı bir sessizlik içindeydi.

Oysa eşi görülmedik bir yaygınlık kazanan bu hareket, yalnızca cezaevleri sınırları içinde kalmamıştır. Nablus'da, Ramallah'da, El Bireh ve Kudüs'de yer yer gösteriler oldu.

Aralık ayının son haftası içinde mahpus aileleri ve Filistin yurtsever örgütlerinin temsilcileri Kudüs'de Uluslararası Kızıl-Haç'ın merkez binasını ve öteki hayırsever kurumların merkezlerini işgal ediyorlar.

Şubat ayının ilk haftasında, işgal altındaki Filistin topraklarındaki kentlerde ve özellikle Nablus'da şiddet olayları yer alıyor. Çatışmalarda İsrail askerleri göz yaşartıcı bombalar kullanarak göstericileri dağıtıyorlar. Tüm gösteriler mahpus ve tutukluların sorunlarıyla ilgilidir. Ve bu ajitasyonun boşuna olmadığı artık besbellidir.

Uluslararası Kızıl-Haç olsun, onun hemen ardından Uluslararası Af örgütü (Amnesty International) olsun bu konuda bir tutum benimsiyorlar ve İsrail cezaevlerindeki dayanılmaz koşulların ve sıkışıklık üzerinde durarak İsrail yetkililerine başvuruyorlar.

Bizzat İsrail Cezaevleri Genel Müdürünün itiraf ettiğine göre 5832 Filistinli yurtsever, adam başına ortalama iki metre karelik bir alana yığılmıştır. Meslekdaşı Bayan Felicia Nanger gibi İsrail cezaevleri yönetimi durmadan sıkıştıran İsrail'li avukat Bayan Leah Tzemel'in yakın tarihte kaleme aldığı bir rapora göre, tutuklular «Karanlık, nemli hücrelere, sıkışık bir biçimde (her hücrede 20 - 30 tutuklu olmak üzere) yığılmaktadırlar. Kendilerine yemekhanede yemek yemek olanağı dahi tanınmamaktadır. Verilen besin maddeleri yetersizdir ve dengesizdir (genellikle taze sebze ve meyva verilmemektedir) o kadar ki tutukluların çoğu açtırlar ve ülser olmuşlardır. Ailelerin meyva ve taze sebze getirmeleri yasaklanmıştır. Tutukluların daha önce cezaevi kantininden ayda 30 İsrail liralık alışveriş yapma olanakları varken son olarak bunların yalnızca 20 liralık kuruyemiş almalarına izin verilmektedir... Tıbbî bakım hemen hemen yoktur...»

Üstelik sürekli olarak tutuklular dövülmektedir, hem gardiyanlar tarafından hem Yahudi âdi suç tutukluları tarafından.

Bayan Leah Tzemel sinir krizine tutulan ve baş gardiyan tarafından dövülerek öldürülen Ömer Şallabi olayını belirtiyor. Avukatlar tarafından doğrulanan tanık ifadelerinde, cezaevi yönetiminin adi suç tutuklusu İsrailli kadınları, tutuklu Filistinli kadın militanlara karşı nasıl kışkırttıkları açıklanmaktadır.

Tutukluların ileri sürdükleri istemler karşısında İsrail yetkilileri, baskıyı arttırmada ınat etmekle karşılık verdiler. «Elebaşılar» tecrit edildi. Mahpus Komiteleri muhatap olarak kabul edilmedi ve tutukluluk koşulları daha da kötüleştirildi. İki ay önce başlatılan ve bazı durumlarda Şubat ayı başına kadar sürdürülen grev hareketinin bu kadar güçlü oluşunu bu açıklar. Bu çetin bir grevdi ve buna karşı cezaevleri yönetimi bir zorla beslenme yönetimi uyguladı ki bir İsrail gastecisinin dediğine göre bu da «Bir işkence biçimidir». İlan Halevi şöyle yazıyor:

«Grevci bir sandalyeye bağlanıyor. Her iki dizi üzerine bir İsrail askeri oturuyor, bir üçüncü asker başını arkaya çekiyor. Ve madeni bir araçla ağzını açık tutan «hastabakıcı» armut biçimindeki bir lastik pompa ile ince bir borudan da yararlanarak midesine bir miktar süt pompalıyor».

Bu sistem, İsrail resmi yetkililerinin iddia ettiği kadar başarılı olmamıştır. Askallah'da açlık grevini sürdüren mahpuslardan Yusuf El Aidi, Ocak ayı içinde ölmüştür. Ve grevcilerden bir kesiminin sağlık durumları öylesine kötüleşmiştir ki daha da kötü sonuçlar beklenebilir. İsrail'deki Demokratik Avukatlar Birliği'de Mahmut Danhaş'ın durumuna dikkatleri çekerek kamu oyunu uyardı. Mahmut Danhaş, kördür ve ülserlidir, Abdüllatif Dueyk ülserlidir ve felçlidir, Yusuf Ahmet El Hatip hemen hemen kör olmuştur, Abdülkadir El Laria ise, anasının durumu protesto etmek için kendi kendini diri diri yakmasından sonra delirmiştir». Tutuklular da, avukatları da Askallan Cezaevinde dört mahpusun ölümü üzerine bir soruşturma açılmasını istemektedirler. Bunlar, Abdülkadir Abul Fehim, Ömer Şallabi, Ömer Avadallah ve Fuat Sallemeh'dir.

ÇETİN BİR GREV

Açlık grevcileri, cezaevleri yönetiminin «staretejistlerinin» hazırladıkları bir dağıtma operasyonuna uygun olarak bir cezaevinden ötekine gönderilmektedirler. Bayan Leah Tzemel'in belirttiği gibi, «Askallan grevcilerinin yeni cezaevlerindeki tutukluluk koşulları daha da ağırdır. Bazı mahpuslar bundan bir kaç yıl önce bir raporda insanlar oturamaz diye nitelenen özel bölüme konmuşlardır. Tutuklular havasız, ısıtmasız üç ayrı hücreye yerleştirilmiş bulunuyorlar, kendilerine yatak olarak verilen bir iki battaniyeden ibarettir. Bahçede dolaşmaya izin yoktur».

Bazı durumlarda yedi haftadan uzun süren bu açlık grevinin ne kadar çirkin olduğu görülüyor.

Sonuç ne olursa olsun bu hareketin, siyonist propaganda tarafından yayılan Filistin topraklarının işgalini «insanca»! olduğu, «İsrail demokrasisi çerçevesi içinde insan haklarına saygı duyulduğu» yolundaki iddiaların yalanlanmasına katkıda bulunduğu kesindir.

Bu direniş tutukluların ve avukatlarının İsrailde işkenceye sık sık başvurulmasına karşı, ama özellikle siyonist devletin baskı uygulamalarında dayandığı anti demokratik yasalara karşı seslerini yükseltme olanağını sağladı. 17 Eylül'de özel araştırma komitesi tarafından Birleşmiş Milletler Sekreterine sunulan rapor bu bakımdan özellikle aydınlatıcıdır.

Üç temsilciden oluşan komite (Sri Lanka, Senegal, Yugoslavya) 15 Aralık 1975 gün ve 3525 A sayılı karar gereğince «İşgal altındaki topraklarda halka karşı uygulanan insan haklarına ters düşen İsrail yetkililerinin icraatını» araştırmakla görevlendirilmişti.

İsrail baskı aygıtının tüm mekanizmaları, sistemli olarak gözler önüne serildiği için bu rapor çok ilginçtir. Raporda özel mahkemelere ve özel yasalara işaret edilmektedir.

Birleşmiş Milletlerin metni, idari kararlarla tutuklamalar sorunu üzerine dikkati çekmektedir. Bu özellikle önemlidir, çünkü Filistinli mahkum ve tutuklularla ilgili olarak sunulan istatistiklerde böyle bir tutuklu kategorisi yoktur. Savunma ile ilgili istisnai yönetmeliğin 111. maddesi gereğince, yüzlerce Filistinli haklarında hiçbir adli kovuşturma olmaksızın hiçbir mahkumiyet kararı olmaksızın sınırsız bir süre ile hapiste tutulmaktadır.

Araştırma komisyonunun vardığı sonuçlarda, İsrail içindeki durum ile yabancı askeri işgal altındaki Filistin topraklarındaki durum arasındaki farka, ikincisindeki durumun çok daha vahim olduğuna işaret edilmekte, işgal altındaki tutukluların 1949 Cenevre Dördüncü Konvansiyonu (*) güvencesi altında bulunması gerektiği belirtilmektedir. «Demek ki Haziran 1967 savaşı sonucu İsrail tarafından işgal edilen topraklardaki halk bu kategoriye girer. Özel Komite Birleşmiş Milletler Örgütü üyelerinin bir kesiminin, bizzat Birleşmiş Milletler örgütü tarafından kurulmuş olan bir organa (en çok temsili nitelik taşıyan bir organa) yabancı askeri işgale uğramış olan bir halkın durumu incelemesine engel olarak Dördüncü Cenevre Konvansiyonunun uygulanmasının kasıtlı olarak önlemesini üzücü bir durum sayar. Böyle bir tutum ya da böyle bir tutumun alınmasına destek olmak Dördüncü Cenevre Konsiyonunun geçerliliğini ortadan kaldırmaya eşittir. Eğer uygulamaları kuşkular yaratan bir ülke, bu konu ile ilgili bir araştırmanın yapılmasına kasıtlı olarak karşı çıkabilirse, uluslararası yasamanın temel unsurlarından birini oluşturan Dördüncü Cenevre Konvansiyonu itibarını geniş ölçüde yitirmiş

olur. Birleşmiş Milletler Örgütü üyeleri Dördüncü Cenevre Konvansiyonunun bundan böyle kaderinin ne olacağı konusunu tüm önemiyle ele almalı ve özellikle şu ya da bu ülkenin hangi sıfatla bu Konvansiyonun yükümlülükleri dışında tutulacağı konusunda görüşlerini ifade etmelidirler.»

Açlık grevi yapan yurtsevenler, işte bu Cenevre Konvansiyonuna dayanarak savaş tutsağı sayılmalarını istemişlerdir.

Besbelli ki, İsrail hükümetinin tepkisi, istemleri duymazlıktan gelmek olmuş ve buna tam ters bir tutumla grevcileri 1948 siyonist devleti sınırları içindeki tutuklu evlerine gönderilmeleri yolunda karar almak olmuştur. İsrail Hükümeti böylelikle cezaevlerindeki direniş hareketinin eşi görülmedik boyutlara ulaşmasına sebep olmuştur.

Muslih Ali (Afrique-Asie)

(*) Savaş kurallarını ve özellikle savaş esirlerinin haklarını saptayan Uluslararası Sözleşme. (B.T)

CIA'nın Oyunları

DÜZELTME

Geçen sayımızda «CİA'nın OYUNLARI» başlıklı yazının redaksiyondan geçmemiş olan taslağı yanlışlıkla yayınlandı. Yazıyı düzeltilmiş biçimi ile aşağıda sunuyoruz.

Geçen hafta içinde gazetelerde CİA'nın bir takım devlet adamlarına rüşvet verdiği açıklandı. Adları açıklananlar arasında Makaryos, Enver Sedat, Kral Hüseyin ve Alman Sosyaldemokrat partinin lideri Willi Brandt var.

Kral Hüseyin ilk önce haberi yalanladı. Sonradan Carter'in haberi sadece W. Brandt için yalanladığını, imdadına koşmadığını anlayınca bu kral CİA'dan gerçekten para aldığını itiraf etti. Mısır hükümet çevreleri de Enver Sedat'ın CİA'dan yardım aldığını açıkladılar. Alman Sosyal-demokrat partisinin lideri Willi Brandt'ın CİA'dan rüşvet aldığı yolundaki haberin yalanlamasını Amerikan hükümetinden istediği haberler arasında. Ama Brandt'ın kendisi olsun, Makaryos olsun susuyorlar. Bu olay iki açıdan önemlidir. Birincisi baş emperyalist ülkenin casusluk örgütünün geri bıraktırılmış ülkelerde devlet başkanlarını bile satın almayı adet haline getirmiş olmasını kanıtlaması bakımından. İkincisi en gelişmiş kapitalist ülkelerden birinin uzun yıllar başbakanlık etmiş bir sosyaldemokrat liderinin de CİA gözünde bir Kral Hüseyin gibi rahatlıkla satın alınabileceğini göstermesi bakımından.

Emperyalizm, bu yeni sömürgecilik çağında geri bıraktırılmış ülkeleri, kendine bağımlı kukla iktidarlar aracılığıyla sömürür. Bu sistemde devlet sorumlularını satın almak oyunun kurallarına uygun bir şeydir. Hem zaten sömürülen ülkelerde başa getirilen zorbaları çok kez satın almanın bile gereği yoktur. Bunlar birçok durumlarda doğrudan doğruya CİA hizmetinde ajanlardır. Örneğin 1967 faşist darbesinin baş tezgahlayıcısı olan Albay Papadopulos Yunan İstihbaratının CİA ile irtibatını sağlayan aracı idi. Kamboçya'da Lon Nol'un da CİA ile sıkı bağları vardı. Bunlar sadece su yüzüne çıkanlar. Elbette ki CİA ajanlığı açıklanmamış başka bir çok sömürülen ülke kodamanları da var. Üstelik ABD emperyalizminin uyduluğu politikasını güdenler yalnızca CİA ajanları değil. Ajan olmayıp da temsil ettikleri işbirlikçi sermayenin çıkarları gereği ajandan beter ABD uyduluğu politikasını güden niceleri var.

Nasıl oldu da ABD kaynakları bu Amerikan ajanlarının adlarını açıkladı? Bugün CİA Amerika içinde de devlet içinde devlet kesilmiştir. Burjuva parlamenter kurallara uygun olarak iktidara gelmiş olan Amerikan hükümetinin, Amerikan Cumhurbaşkanının bilgisi dışında kendi başına buyruk hareket ediyor, suikastler katliamlar düzenliyebiliyor. Yeni kurulan bir Senato Soruşturma Komisyonu Cumhurbaşkanı Kennedy'nin 1962'de öldürülmesi olayını incelemektedir. Komisyon ilk iş olarak sürdürdüğü soruşturmada ne CİA'dan ne de Federal Büro'dan yararlanmamayı kararlaştırmıştır. Soruşturmayı görevlendirdiği özel kişiler, özel avukatlık firmaları aracılığıyla sürdürmektedir. Komisyon CİA'nın ya da Federal Büro'nun kovuşturmayı kasıtlı olarak yanlış yollara süreceğini bildiğini ilân etmiştir. Komisyon Başkanı senatörün bir demecinde belirttiğine göre Amerikan Cumhurbaşkanını öldürtmüş olan örgüt, MAFİA ile birlikte hareket eden CİA'nın kendisi olabilir. Bugün ABD'de kamuoyu CİA'ya karşı ayaklanmış durumdadır. Eğer burjuva hukuk devleti kurallarını savunan parlamenterler ağır basarlarsa CİA'nın defteri dürülmüş olacaktır. Bazı devlet başkanlarının CİA'dan rüşvet aldıkları haberlerinin sızdırılması işte böyle bir ortamda olmaktadır.

Brandt'ın durumuna gelince Sosyalist Enternasyonal'in sekreterliğine, en güçlü sosyaldemokrat partilerden biri olan SPD'nin liderliğine kadar yükselmiş olan bu politikacının Amerikan casusluk örgütünden rüşvet alan bir kimse olarak ilân edilmesi ibret vericidir. Türkiye'de bugün ana muhalefet partisi lideri Brandt'ı Türkiye kamuoyuna örnek politikacı olarak sundu. Alman Sosyal-demokrasisini Türkiye'ye taklit edilecek bir model olarak gösterdi. Sanırız Brandt'ın CİA'dan rüşvet aldığını gazetede okuyan bir çok vatandaşımız Ecevit'in kulağını çınlatmıştır. Emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülke olan Türkiye'de kendisine «Demokratik-sol» diyen akım emekçi halkımıza sömüren batı ülkelerinin statükocu, sahte sosyalist politikalarını taklit edilecek bir örnek olarak göstermekle gerçek yüzünü açığa vurmuyor mu?

Batının gelişmiş kapitalist ülkelerinde «Sosyal-demokrasi» denen akım egemen emperyalist tekellerin dünya ölçüsündeki sömürüden sağladıkları olanaklarla işçi sınıfının önemli bir kesimini yozlaştırılması sonucu meydana gelmiş bir işçi sınıfı aristokrasisi hareketidir. Türkiye'de böyle bir sosyal-demokrasinin sınıfsal tabanı yoktur. Çifte sömürüye uğrayan Türkiye'de etkin bir işçi sınıfının oluşması düşülemez. Ülkemizde sosyal-demokrasi çizgisini benimsediğini ilân eden akım toplumsal tabandan yoksun, havada bir akımdır.

AVUKATLAR DİRENDİ
ÇAĞDAŞ DOKTORLAR KAZANDI

Geçen hafta Türkiye Boralar Birliği, MC iktidarının yargı organlarının kararlarını uygulamamasını protesto etmek için ülke ölçüsünde avukatları bir gün süre ile duruşmalara katılmamaya çağırdı. Türkiye avukatlarının büyük çoğunluğu bu çağrıya uydular. Barolar Birliğinin direnişi başarılı oldu.

Gene geçen hafta Türkiye Tabipler Odasının İstanbul Şubesi Genel Kurulu toplandı. Yeni yönetim kurulunu seçti. Genel Kurulda üç liste çarpışıyordu. Bunlardan biri en sağ kanadı, ikincisi solundaki güçlerle ilerici bir dayanışmaya sırt çevirmiş bulunan CHP'lileri ve üçüncüsü de tüm demokratik güçlerin bir ittifakı görünümünde olan çağdaş grup idi. Çağdaş grubun sağındaki grupların tahrik niteliğindeki suçlamalarına karşın Çağdaş grup her iki rakip grubun aldığı oyların toplamından daha çok oy alarak seçimi kazandı. Tabipler Odası İstanbul Şubesinin genel kurulu demokratik çevreler birlik ve dayanışma halinde oldukları zaman doktorluk gibi ayrıcalıklı bir meslek kolunda bile egemen olabileceklerini göstermiştir.

Türkiye Barolar Birliğinin direnişi olsun, Tabipler Odası'nın Genel Kurulu olsun Türkiye'de demokrasi davasının en umulmadık meslek kollarında bile önemli ilerlemeler kaydettiğini gösterir.

EMEKÇİ ÖĞRETMEN

Aylık Mesleki Yorum ve Haber Bülteni

ÇIKTI

TÖB - DER'Lİ ARKADAŞ!

- TÖB-DER'Lİ, KİTLESİNİ EN İYİ BİÇİMDE TEMSİL EDEN, GREVLİ VE TOPLU İŞ SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAKKI UĞRUNDA, FAŞİST BASKI VE KIYIMLARA KARŞI SAVAŞIMINDA KİTLESİNDEN ALDIĞI GÜÇLE EN AKTİF VE EN KARARLI OLARAK MÜCADELE GÜÇLÜ VE SAYGIN KURULUŞ DURUMUNA KİM YÜKSELTECEK?
- EMEKÇİ ÖĞRETMEN GRUBU BU UĞURDA SAVAŞA KARARLIDIR.
- ÖYLE İSE,

BU UĞRAŞDA İÇTENLİKLE «BİZ DE VARIZ» DİYENLER EMEKÇİ ÖĞRETMEN GRUBUNDA OMUZ OMUZA!

Sahibi ve Sorumlu Md.: Tahir Pekmezci
Teknik Yönetmen Ekmel Güngör
Haberleşme Adresi P.K. 264 Kızılay - ANKARA
Yıllık Abone 10 TL. Iik posta pulu

TUSTAV

Kemal Canbolat Oldürüldü

Lübnan İlerici Sosyalist Partisi lideri, Lenin Barış Nişanı sahibi Kemal Canbolat bir suikaste kurban gitti.

Kemal Canbolat Arap dünyasının en tutarlı yurtsever siyaset adamlarından biriydi. Lübnan'ın demokratik güçlerinin lideriydi. Soylu bir aileden gelmesine, Dürzilerin önderi durumunda bulunmasına karşın, o çağımızın devrimci akımlarıyla yakından ilgiliydi. Dürziler, islâmlığın mezheplerinden biri olarak tarih boyunca baskı düzenlerine karşı hep direnmiş olan bir topluluktur. Orta-doğunun Arap ülkeleri Osmanlı yönetimindeyken Dürziler Osmanlı baskısına karşı sık sık ayaklandılar. O çağlarda Dürzilerin yaşadıkları Lübnan ve Suriye dağları isyan bölgesi sayılırdı. Nice Dürzi ayaklanması kan içinde bastırıldı. «Dürzü» sözcüğünün Türkçe'de bir sövme sözcüğü olması bir anlam taşır. Dürzi, Osmanlı baskısına karşı en çok direnmiş olan, baskı kuvvetlerinin başına bela olan bir kavmin adıdır. Dürziler, Osmanlı kurulu düzeni açısından kötü kişilerdi. Egemen çevreler için baskıya sömürüye karşı direnen kötü boyun eğer, iyi ikişidir.

Kemal Canbolat, kişiliğinde başında bulunduğu topluluğun devrimci geleneği ile çağımızın ilericiliği arasında bir sentez kurabilmiş kişiydi. Ona kıyanların kimler olduğu bellidir. Tel-zaatar katliamını yapanlar kimler idiyse onlardır.

Barış Kuvvetleri diye kendini adlandıran Suriye işgal ordusunun varlığına karşın, Lübnan'da iç savaş yer yer sürüyor. Bir yanda ABD emperyalizminin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin desteğindeki faşist güçler var. Öte yanda Lübnan emekçi halkının ulusal demokratik güçleri var, vatan topraklarını siyonist işgalinden kurtarmak için savaşan Filistin halkı var. Suriye askerî kuvvetlerinin müdahalesi ile, ulusal demokratik güçlerin lehine gelişen iç savaşda denge, Hıristiyan Falanjistler ve öteki gerici güçlerin lehine dönmüştür ve bu durum sürüyor. Faşistlerin, Canbolat gibi dünya ölçüsünde etkinliği olan bir siyasî lideri pusuya düşürüp öldürmeye cüret etmeleri, ne derece şımardıklarını gösterir.

Kemal Canbolat'ın ölümü, Lübnan'da, genellikle Orta-doğruda bağımsızlık ve demokrasi kuvvetleri için büyük kayıptır. Onun çapında liderler kolay yetişmez. Ama öte yandan Canbolat'ın öldürülmesi olayı suikastcilerin ve onları kışkırtan ABD emperyalistleriyle Arap gericilerinin beklemedikleri sonuçlar da verebilir. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Hiçbir aldatmaca, Kissinger'in çizdiği planlara uygun olarak gelişen Suriye askerî işgalinin gerçek amacını gözlerden gizleyemez. Canbolat'ın ölümünün Suriye dahil tüm Arap dünyasında ak koyunla kara koyunun ayırt edilebileceği bir açıklık ortamı meydana getirecektir. Ve yalanların, aldatmacaların, geçer akçe olmayacağı böyle bir ortamda bağımsızlık ve demokrasiden yana güçler mutlaka emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine üstün gelecektir. «Halkın Zaferine Kadar Devrimci Savaş» sloganı altında savaşan Filistinli ve Lübnanlı yurtsever güçler bu sloganlarını gerçekleştirecekler zaferi elde edeceklerdir.

Kemal Canbolat'ın ölümü emperyalizme ve faşizme karşı mücadele durumunda olan Türkiye'nin demokratik güçleri içinde bir kayıptır. Canbolat'ın savaştığı emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği Türkiye halkının da düşmanlarıdır. Nasıl ki Canbolat'ların saflarında savaştığı Arap halklarının ulusal ve demokratik güçleri emekçi halkımızın dostları, tabii müttefikleriyse. Halkımız Arap halklarının ilerici güçleriyle kader birliği durumunda olduğunun bilincindedir. Türkiye halkı Filistin halkı ile, Lübnan'ın ilerici güçleriyle en içten bir dayanışma duygusu içindedir. Hiç bir emperyalist siyonist tertibi bu ikisi ile iç içe çalışan baskı kurumlarının tezgahlayacağı hiçbir provakasyon bu dayanışmayı engelleyemez.